

- протидія дезінформації, результативність якої визначається здатністю держави ефективно виявляти та спростовувати ворожі інформаційно-психологічні операції (ІПСО), зберігаючи монополію на правду щодо подій у країні.

Оцінка ефективності формування іміджу під час війни є складним методологічним завданням. Класичні індекси (наприклад, Global Soft Power Index) фіксують загальні тренди, проте реальна ефективність вимірюється конвертацією емпатії у практичну політику. Основними індикаторами успіху є обсяги постачання озброєння, макрофінансова підтримка, посилення санкційного тиску на агресора та пришвидшення інтеграції до міжнародних структур (ЄС, НАТО).

Водночас, аналіз динаміки міжнародного сприйняття (дані звітів «Ukraine's Global Perception Report 2024») вказує на виклик «емоційного виснаження» [3]. Якщо у перші етапи війни домінували емоційні наративи (співчуття до країни-жертви та захоплення нацією героїв), то з часом міжнародна увага знижується. Відповідно, ефективна іміджева політика вимагає стратегічного зсуву: переходу від емоційної комунікації до раціональної. Держава має позиціонувати себе як надійного, прогнозованого партнера, акцентуючи на спільному виробництві, інноваціях (military-tech), економічному потенціалі та прозорості реформ.

В цілому формування міжнародного іміджу держави у стані війни є динамічним процесом управління репутаційними кризами та наративами. Успішний імідж є відображенням реальної внутрішньої стійкості суспільства. Головним завданням зовнішньополітичних відомств на етапі затяжного конфлікту є трансформація міжнародного сприйняття: від образу «жертви, яка потребує постійного порятунку», до образу «сильного, суб'єктного та рівноправного партнера», інвестиції у якого є внеском у глобальну безпеку. Тільки такий прагматичний підхід здатний забезпечити сталу підтримку міжнародної спільноти в довгостроковій перспективі.

1. Єремєєва І.А. Теоретико-методологічні аспекти поняття міжнародний імідж держави. *Krakowskie studia malopolskie*. 2022. №4. С. 61-77.

2. Кінаш, Н. Б., Качковський, О. В. Сучасний імідж України: міжнародний аспект. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2003. №7. С. 500-503.

3. Ukraine's Global Perception Report 2024. URL: https://brandukraine.org.ua/documents/189/eng_UKRAINES_GLOBAL_PERCEPTION_REPORT_2024_web.pdf (дата звернення – 27.02.2026).

Катерина ШАРАМОК

курсант факультету
підготовки фахівців для органів
досудового розслідування
Національної поліції України

Елеонора СКИБА

професор кафедри мовної підготовки
Дніпровського державного
університету внутрішніх справ
(м. Дніпро, Україна),
доктор філософських наук, професор

INTERNATIONAL LEGAL INSTRUMENTS FOR PEACEFUL SETTLEMENT: ACTIVITIES OF GLOBAL AND REGIONAL ORGANISATIONS

The peaceful settlement of international disputes and conflicts is a fundamental principle of modern international law, enshrined in a number of universal and regional legal acts, as well as in the practice of international organisations and judicial institutions. Its purpose is to prevent the escalation of violence, preserve international peace and security, and create conditions for the stable development of the international community.

First and foremost, the Charter of the United Nations (UN) explicitly establishes the obligation of Member States to settle their disputes by peaceful means 'in such a manner that international peace and security, and justice, are not endangered' (Article 1(2) of the UN Charter).

Section VI of the Charter (Articles 33–38) sets out a list of means of peaceful settlement: negotiation, inquiry, mediation, conciliation, arbitration, judicial settlement, resort to regional agencies or other peaceful means chosen by the parties to the dispute, and also defines the role of the Security Council in facilitating these processes [1].

These norms are based on the general principles of international law, according to which the use of force in international relations is prohibited unless justified by self-defence or sanctions imposed by the Security Council in accordance with Chapter VII of the UN Charter. Peaceful means of dispute resolution are not only a mechanism of behaviour, but also form an obligation to seek a solution in good faith and a commitment by the parties to adhere to certain procedures.

It is also important to note that the UN's practice of peaceful dispute resolution has been thoroughly analysed in Ukrainian legal literature, both from an academic and practical perspective. For example, research on the international legal framework for post-conflict settlement points to various stages of the UN's work, including preventive diplomacy, peacemaking and peacebuilding [2].

At the regional level, peaceful settlement is achieved through the activities of special organisations and mechanisms. Some of these mechanisms are enshrined in Chapter VIII of the UN Charter (Articles 52–54), which encourages regional agreements and organisations to participate in the peaceful settlement of conflicts and the strengthening of international peace and security.

Among the key regional organisations, it is worth highlighting the Organisation for Security and Cooperation in Europe (OSCE), which carries out conflict prevention, mediation and advisory activities in the Euro-Atlantic area, including support for negotiation processes and early warning of conflicts. One of its specialised institutions is the OSCE Court of Conciliation and Arbitration, established to resolve disputes between participating States peacefully [3].

In light of current international security challenges, which include several regional crises and armed conflicts, the issue of the effectiveness of peaceful settlement remains a topic of ongoing international and Ukrainian academic discourse. Thus, in 2025, the UN Security Council unanimously adopted a resolution calling on states to strengthen diplomatic efforts for the peaceful settlement of disputes in accordance with the UN Charter [4].

Thus, international legal instruments for peaceful settlement are formed through the synthesis of universal norms of the UN Charter, regional agreements and organisational procedures that complement each other in global and regional dimensions, providing states and other subjects of international law with a set of mechanisms for the constructive resolution of disputes without the use of force.

1. Charter of the United Nations and Statute of the International Court of Justice: Charter of the United Nations of 26 June 1945: as of 16 September 2005. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_010#Text (accessed on 23 February 2026).

2. Melnychenko N. International legal support of post-conflict settlement (on the example of the UN practice). *Uzhhorod National University Herald. Series: Law*. 2022. No. 69. Pp. 451–455. URL: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2021.69.74> (accessed on 23 February 2026).

3. Court of Conciliation and Arbitration. Organisation for Security and Co-operation in Europe. URL: <https://www.osce.org/cca> (accessed: 23.02.2026).

4. Lederer E. M. UN urges peaceful settlement of disputes as UN chief points to “the horror show in Gaza”. AP News. URL: <https://apnews.com/article/un-conflicts-peaceful-settlement-gaza-ukraine-6c90cc1bfbc12ae4f084d0e4b68b7032> (accessed on 23 February 2026).